

A szmirnai gyülekezetnek írt levél

Kit Mays

Valea Draganului – 2021. augusztus 19.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20210819-KitMays1.mp3>

Testvérek, az elmúlt alkalmakkor ezekről a mostani időkről gondolkodtunk, amelyben élünk, valamint arról, hogy miként éljük az életünket. Az eddigiekben az Úr Jézus Krisztusról volt szó, és az Ő nagy kijelentéséről, amely abban a könyvben található, melynek Jézus Krisztus kijelentése [Jelenések könyve] a neve.

Sok kijelentés van számunkra ebben a könyvben; és mint már említettem, az Úr Jézus több, mint negyven elnevezése, címe, neve és leírása található benne, és ezeknek több, mint a fele az első három fejezetben szerepel, amelyet most vizsgálunk. Azt is mondtam már, de érdemes megismételni, hogy az Úr Jézusnak ezekben a neveiben élet van. Kijelentés van ezekben a nevekben.

Mi, az Egyesült Államokban nem vagyunk túl jók abban, hogy valamin igazán mélyen elgondolkodjunk, de helyesen tennénk – akár amerikaiak, románok, magyarok, németek vagy bárkik vagyunk –, ha komolyan elmélkednénk, elgondolkoznánk ezeken a neveken. Például, akik ingáztok a munkahelyetekre, fogjatok egy-egy kis lapot, írjátok fel rá egyenként az Úr Jézus neveit, és utazás, vezetés közben gondolkodjatok rajta. Az Úr feltárja rabszolgái előtt neveinek titkát. Ez nem csupán értelmi, hanem szellemi dolog.

Most a szmirnai gyülekezetnek szóló üzenettel foglalkozunk. Rövid igeversek (Jelenések 2,8-11):

„A szmirnabeli gyülekezet angyalának ezt írta: Ezt mondja az Első és az Utolsó, aki halott volt és feltámadott:”

A görög „szmürna” szó a mirhából származik. A nyugtalanság, a baj érzete kapcsolódik hozzá. Tudjuk, hogy a mirha egyike volt azoknak a fűszereknek, melyeket a halálkor használtak. A keleti bölcsek, akik az Urat keresték, ajándékba aranyat, tömjént és mirhát hoztak. Tudjuk, hogy amikor Urunkat a kereszten megfeszítették, és levették onnan, akkor gyolcsba göngyölték, melyben szintén mirha volt. A mirha a halálról beszél, és az Úr Jézus felfedi a szmirnai gyülekezet előtt, hogy mit kell majd elviselniük, és bátorítja őket, hogy mindhalálig hűségesek legyenek. A kijelentést azáltal adja, hogy megmondja, Ki szól; Ki mondja ezeket az Igéket:

„Az Első és az Utolsó”

Azért szeretjük az Urat, mert Ő előbb szeretett minket. Ő volt, aki először az Élet Igéjét szólta, és megmentett minket. És Ő az Utolsó, Aki hű, Aki mindvégig hűséges marad. „Meg vagyok győződve arról – írja az apostol –, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, el is fogja végezni a Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6). Annak, hogy Ő az Utolsó, köze van ahhoz a teljes üdvösséghez¹ is, amelyet Ő ad. Ő képes üdvözíteni (*az Első*), méghozzá teljességgel (*az Utolsó*) mindazokat, akik Ő általa Istenhez járulnak, mert mindenkor él; halott volt és életre kelt, hogy közbenjárjon mindazokért, akik Ő általa járulnak Istenhez.

¹ Lásd: Héb 7,25 (King James: “Save to the uttermost”)

Ez a levél olyan keresztényeknek íródott, akikre szenvedés vár, és akik valóságosan szenvedtek abban az időben. A mi Urunk, Jézus halott volt, megfeszítették, testében hordozta a bűnünkért és szegényünkért járó teljes büntetést. Bünné lett értünk, és mi meghaltunk Őbenne, úgy, hogy Isten Őbelé helyezett minket. Tudja, mit jelent a halál, mert átment rajta, és mindörökké él, hogy közbenjárjon értünk! Ezt mondja a 9. versben:

„Tudom a te dolgaidat, nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromlását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, de nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.”

„A világban nyomorúságokat van, de ne féljete, én legyőztem a világot.” Ő velünk van a nyomorúságban, közelről ismeri, annyira ismeri, amennyire mi is ismerjük. Mint ahogy a pusztaságban mondta, amint arra előző este is utaltam: „Minden szenvedésüket Ő is szenvedte”, Minden szenvedésünkben Ő is szenved. Mi a Krisztus teste vagyunk, és egyenként tagjai. Ha egy kalapáccsal rávágok az itt ülő testvér nagylábujjára, a feje érezni fogja! A Krisztus testének valósága nagyobb mint a testünk, de a testünk ennek a nagyobb valóságnak a gyakorlati szemléltetése, és Isten azért adta, hogy megértsük, Ő ismeri a mi nyomorúságunkat, és velünk van a nyomorúságunkban. Néha érezzük ezt, és ugye milyen csodálatos, amikor tudjuk, hogy Ő velünk van! Néha pedig nem érezzük, mert azt akarja, hogy hitben járjunk, ne látásban, ne az érzéseink szerint. És ez is épp olyan valóságos és épp olyan csodálatos.

„Tudom a te nyomorúságodat és szegénységedet”

Testvérek, az Úr ismeri a mi szegénységünket, tudja, milyen szegénynek lenni. Tudjátok, sokunknak van a szükségesnél többje, de nem mindannyiunknak. Ő velünk van a szegénységünkben, és tudja, hogy milyen az. Ismeri, milyen szenvedéssel jár a szegénység. Tudja, milyen munkába menni, és fáradtan hazatérni. Megérti, milyen az, ha szegény vagy és magányos, és kevés vigasztalásod van. De Ő odajön hozzád, átölel a karjával, és azt mondja: Tudom, milyen! Ismerem a szegénységedet, megtapasztaltam, amikor Galileában jártam, és megtapasztalom, amikor Romániában járok, veled.

„de gazdag vagy”

Milyen nagy megrázkódtatást jelent a Királytól, ha elismeri a gazdagságunkat! Azt mondja: Minden, ami fontos, Bennem van, gondoskodom a szükségleteidről, és nagy szellemi gazdagságot adok neked – a létező legnagyobb szellemi javakat. Már ma együtt járhat a Királlyal. Megtagadhatod magad, felveheted a keresztet, és követhetsz engem, olyan szorosan, ahogyan csak akarod. És hallani fogod, amit csak suttogok, és egész nap tanítani foglak. És nem leszel egyedül, mert nekem sok tanítványom van.

„és azoknak káromlását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, de nem azok, hanem a Sátán zsinagógája”

Kicsit később visszatérünk ehhez, de a szmirnai zsidók kiváltképp gyűlölték a keresztényeket, és ahelyett, hogy Isten számára lett volna zsinagógájuk, a zsinagógájuk azt a célt szolgálta, hogy szembeszálljanak az Isten dolgaival, azzal, amit népével cselekedett. Szembefordultak az evangéliummal, és a Sátán zsinagógájává lettek. Hazudtak, káromoltak, olyasmiket mondtak Istenről, ami nem igaz, és hirdették ezeket, mert „Mi vagyunk Isten népe, ez az igazság!”. Majd az Úr a következő csodálatos szavakat mondja, melyeket ma hallanunk kell:

„Semmit ne félj azoktól a szenvedésektől, melyek reád jönnek.”

Halljátok? Azt mondja nekünk: Ne félj a rád váró szenvedéstől! Szenvedni fogsz, de ne félj tőle. És elkezdni leírni a súlyosabb dolgokat, melyek történni fognak. Azt mondja:

„Íme – figyeljetelek, vigyázzatok! –, az ördög közületek börtönbe fog vetni néhányat, hogy megpróbáltassatok; és tíz napig való nyomorúságotok lesz.”

Jól figyeljük meg a következő igét:

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

Amikor házasságot kötünk, ígéretet teszünk: betegségben, egészségben, míg a halál el nem választ. Megígérjük, hogy hűségesek leszünk. Tegnap említettem, hogy a szeretet (szerelem) megköveteli a hűséget. Ez nem is annyira parancs, mint inkább emlékeztetés – megerősítés, felszólítás a szeretetünkre, ígéret az Ő jelenlétére és jutalmára.

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

Van itt valami, testvérek, amit nagyon fontos rendeznünk. Hűségesek lesztek? A fiatalok közül néhányan lehet, hogy még nem gondolkodtak ezen. Hűségesek lesztek mindhalálig? Az idősebbek közül néhányan lehet, hogy ezt mondják: „Ó, hát remélem!” – mert láttatok hűtlenséget az életetekben. Ez nem az érzelmeinket akarja megcélózni, hanem mindegyikünk számára arra való felhívás, hogy az akaratunkkal döntsünk: hűek leszünk mindhalálig. Ne hagyjuk kiesni a gondolatainkból! Akarattal fontoljuk meg, és hozzuk meg a döntést!

Képes lesz ez a halálon átvinni minket? Persze, hogy nem! De ha azt mondjuk: Uram, eldöntöttem, hogy hű leszek mindhalálig. Uram, segíts! Ez a szívem vágya, add meg nekem, hogy hűséges legyek a halálig! Ne hagyd, hogy hűtlennek találtsassak! Ne engedd, hogy eltántorodjak az eljöveteled előtt! Ne hagyd, hogy egy pillanatra is megalkudjak – egy pillanatnyi könnyebbségért vagy egy pillanattal hosszabb életért. Uram, Te megmentettél, és Te tartasz meg engem, és én bízom Benned, hogy megtartasz halálomig. Ez az én vágyam és az én fogadalmam.

Testvérek, házasságkötéskor az emberek ígéretet tesznek. Ez a fogadalmak végén van, és sokan izgulnak, amikor az esküvőjük van, és nem nagyon gondolnak bele akkor. De meg kell tartanunk ezt a fogadalmat – Isten kegyelme által! És meg tudjuk tartani, és képesek vagyunk hűségesek lenni mindhalálig, és ezért jutalom jár, az élet koronája.

A korona két dolgról beszél: egyik, a hatalomról – ha miénk az élet koronája, azt jelenti, hogy legyőztük a halált. A korai keresztények némelyike a vértanúk koronájának nevezte ezt. A másik, hogy ez valami szépséges dolog, és nagy értéket képvisel. Bevallom, nem tudom, fog-e bárki koronát viselni a fején az örökkévalóságban, de az élettel megkoronázva lenni nagyon nagy koronát jelent, és amikor ott leszünk az üvegtenger mellett, melyről az Igében szó van, és ott vannak azok, akik a koronájukat az Úr Jézus lábaihoz teszik, nem kell így összeszorítva tartanunk a kezünket, odatehetünk valamit az Ő lábaihoz, ami nagy értéket képvisel és felbecsülhetetlen.

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek: Aki győz, nem árt annak a második halál.”

A második halál, természetesen, úgy hiszem, az egész világ ítéletét jelenti. Nem tudom, hogyan képes ártani azoknak, akik megmenekültek, de ez azt jelzi, hogy ártani tud a megváltottaknak. Nem pusztítja el vagy öli meg őket, hanem azt mondja: „nem árt nekik”. Mármost, remélem, tudjátok, hogy én kifejezetten pozitív ember vagyok, nem egy gyászos valaki. Nem vágyom rá, és nem is szeretnék senkit sem ijesztgetni, de ez a Bibliában van, és komolyan meg kell fontolnunk.

Tudjátok, többségünk nem fog mártírhalált halni; legtöbben viszonylag normális életet fogunk leélni. Emlékszem, amikor negyvenéves voltam, és a fiaimmal beszéltem, és megkérdeztek tőlem valamit, mert éppen megbüntettem őket valami olyasmiről, amit nem lett volna szabad csinálniuk. Úgy emlékszem, a nappaliban baseballoztak, és eltörtek egy lámpát, és föltettem nekik az összes ilyenkor szokásos kérdést: Mi a csuda lelt titeket? Mégis mit gondoltatok? Miért csináltátok ezt? Elment az eszetek? – Mellékesen jegyzem meg, hogy egyik ilyen kérdésre sincs válasz, ezeket azért tesszük fel, hogy így fejezzük ki a rosszállásunkat, nemtetszésünket, és vezessük le a feszültséget és a dühöt. De mégis mit lehet tenni, amikor valaki a nappaliban baseballozik? Nem sokat lehet magyarázni. Megbüntetted őket és kész. És utána az egyik fiam, azt hiszem, a nagyobbik, azt mondja: Apa, vasárnap azt mondtad, hogy szerinted az Úr nagyon hamar visszajön. Miért gondolod ezt?

El akarták terelni a témát, és bevallom, én is témát akartam váltani, mert nem tudtam, mi mást mondhatnék. Ezért elmagyaráztam nekik: Igen, hiszem, hogy az Úr hamar eljön. Hogy miért? Nagyon odafigyeltek rám, én pedig elmondtam nekik a próféciákat az Igében, említettem az idők jeleit körülöttünk, és beszéltem a Szent Szellem sürgetéséről bennem, és az az Úr szavairól, hogy hamar eljön.

És utána mondtam valamit, amit a fiaim nem hallottak túl gyakran, és nem számítottak ilyenre. Azt mondtam: De mi van, ha tévedek? Mi van, ha az életem hátralévő részét teljesen átlagosan élem le? Mi van, ha nem halok meg egy autóbalesetben holnap, mi van, ha nem lesz szívrohamom két héten, egy hónapon vagy három hónapon belül? Mi van, ha nem leszek rákos, és nem halok meg? A szemük tágra nyílt. Mi van, ha élek még negyven évet? Azt mondtam: Fiúk, már negyven évet éltem, és nagyon gyorsan eltelt. Nagyon hamar ott leszek az Úrral örökre, szemtől szemben.

Azért meséltem el ezt most, mert van egy sors, amely bármelyikünket érinthet. Vannak olyanok közöttünk, talán nem is kevesen, akik elvesztették szerettüket ebben a mostani járványban. Még többen voltak olyanok, akik betegség vagy időskor, baleset vagy más miatt veszítették el valakit.

Tisztázni szeretném, hogy nem azt mondom, hogy most azok az idők jönnek, amikor felsorakoztatnak minket a fal mellé, és lelőnek, de eljöhettek azok az idők. Nem szabad megrémülnünk semmi ilyesmitől, hanem egyszerűen csak hűségesebbnek kell lennünk, míg az Úr haza nem hív minket. A veréb sem hull le a földre az Ő engedélye nélkül, és mi értékesebbek vagyunk sok verébnél. A napjainkat számon tartja, mint a hajszalakat a fejünkön, a könnyeinket tömlőjébe gyűjti, hűséges tetteinket feljegyz.

Tudjátok, Ő az Első és az Utolsó, Ő az, aki halott volt, de életre kelt, Akinél vannak a halál és a pokol kulcsai, Akinél van a Dávid kulcsa, Aki tökéletesen legyőzte a halált, Aki nyilvánosan kipellengérezte a Sátánt és gonosz birodalmának minden fejedelemségét és hatalmasságát. Nem ijesztgetni akarok bárkit is, de mondom nektek, ez olyasmi, amit el kell rendezni a szívünkben, mert meglepetésként törhet ránk. A szmirnai gyülekezetre üldöztetés várt. Mi kismértékű üldöztetést kezdünk látni az országomban; ti is látni fogtok kis- vagy nagymértékű üldözést.

A gyülekezet történelmében, a korai egyházban három nagy római keresztényüldözés volt: az első hullám Néró alatt, ennek során ölhették meg Pétert és Pált is, ez az első század második felének elején volt. A második keresztényüldözés Domitianus alatt volt, ez erőteljesebb és szélesebb körű volt a birodalomban, legvalószínűbb, hogy ennek során száműzték Jánost Patmoszra, és ez közelített Szmirna felé is akkoriban. A harmadik pedig párszáz évvel később,

Diocletianus alatt következett be, aki nagyon értett az igazgatáshoz, és elvetemült ember volt, aki el akarta törölni a kereszténységet a föld színéről.

A legtöbb császár általános szabályokat hozott, a provinciákban azonban nagy mozgásteret engedett abban, hogy hogyan kivitelezik ezeket. Diocletianus azonban azt mondta: meg kell ölni minden pástort, összeszedni mindenkit, aki kereszténynek vallja magát, és megölni. Azt mondta: Le kell rombolni minden helyet, ahol találkoznak, minden istentiszteleti helyet. Meg kell semmisíteni minden írásukat.

A történészek szerint, úgy tudom, Diocletianus felelős azért, hogy nem maradt fenn egyetlen teljes Biblia sem hiánytalan formában, azt hiszem, a harmadik századból és azelőttről. Ezernél is több töredékből kellett összerakni, ami van. Diocletianus eltökélte, hogy kiirtja a kereszténységet, és életének utolsó tíz éve másból sem állt. Annyira, hogy vannak, akik szerint az a tíz nap, melyről szó van, hogy „tíz napig való nyomorúságotok lesz”, uralmának utolsó tíz évére vonatkozik. Nem tudom, hogy valóban így van-e.

Az üldözés második hulláma valójában már Kr.u. 26-ban elkezdődött Szmirnában még azelőtt, hogy az Urat megfeszítették. Bocsnat a sok történelmi vonatkozásért, de fontos tudnunk ezekről valamennyit. Akkor még Tiberius volt a császár, és saját magának épített templomot Szmirnában, és egy oltárt, hogy ott őt istenként imádják. Valahol valaki kitalálta ezt, hogy ha mindenki a császárt imádná, akkor az egyesítené a Birodalmat. De mindenesetre azt el lehetett dönteni ez alapján, hogy valaki hűséges-e a császárhoz vagy sem.

Majd abban az időben, amikor a Jelenések könyve íródott, Szmirnában évente egyszer minden polgárnak egy meghatározott napon a városi tanács elé kellett járulnia. Ha elmondta: „A Császár az úr!”, és egy csipet tömjént a parázsra dobott, akkor kapott erről egy igazolást – ez pedig jogosítványt jelentett az üzletkötésre, illetve a mindennapi élet ügyeiben való részvételre, mint mondjuk ma ahhoz, hogy valaki vezetői jogosítványt szerezzen. Egyszerű dolog, évente egyszer. „A Császár az úr”, és kész is vagy – kivéve, ha nem teszed meg.

Polikárp, akit János apostol tanítványának mondanak, és akire Szmirna püspökeként hivatkoznak, de akkoriban még nem voltak püspökök, idős ember volt, és a zsidók gyűlölték, mert keresztény volt – annyira, hogy egy szombatnapon a városi tanács elé hurcolták, az ott álló katona őrizetére bízta, és elmentek fát gyűjteni, hogy máglyán elégessék. Szombatnapon! A katona azt mondta neki: „Nem kell meghalnod, csak ezt az egy kis dolgot tedd meg” – és hiteles történelmi feljegyzés van róla, hogy mit válaszolt. A prokonzul ugyanis rá akarta venni, hogy átkozza Krisztus nevét, és áldozzon a császárnak, vagy különben halál vár rá. Polikárp pedig azt mondta: „Nyolcvanhat éve szolgálom Őt, és soha nem tett nekem semmi rosszat. Hogyan is káromolhatnám a Királyt, Aki megmentett engem?”

Amikor hozzá akarták kötni az idős embert az oszlophoz, azt mondta: „Nincs erre szükség, az az Isten, ki kegyelmét adja nekem, hogy átmenjek a tűzön, ahhoz is megadja kegyelmét, hogy megállhassak ott.” Polikárp idős ember volt, idősebb, mint valószínűleg bárki itt.

Látom, hogy néhányan, akik még nem vagytok idősek, azt gondoljátok, hogy ez olyan távoli, de hadd mondjak el nektek valamit, ami 1999-ben történt. Az országom egyik középiskolájában, a coloradói Columbine-ban két diák automata fegyvereket vitt be az iskolába, és lövöldözni kezdtek. Végül egy tucat embert megöltek, pontosabban tizenháromat, és húsznál is több másikat megsebesítettek. Puskákkal és gépfegyverekkel jöttek be, körbejártak, és azt kérdezték a diákoktól,

hogy keresztények-e. A legtöbb embert véletlenszerűen ölték meg, de két fiatal lányt megkérdeztek, hogy keresztények-e, és ők azt mondták, igen. És azonnal lelőtték őket. Többet mondtak annál, hogy igen, és egyikük, aki nem halt meg, éppen imádkozott, amikor odamentek hozzá, és rálőttek. Hangosabban kezdett imádkozni: „Istenem, Istenem, ne hagyj meghalni!”. Megkérdezték tőle, hogy hisz-e Istenben, és ő azt mondta, igen. „Miért?”, kérdezték. „Mert hiszek, és a szüleim így neveltek.” Arrébb kúszott, miközben a támadó újratöltötte a fegyvert, de nem lőtt rá ismét.

A lány később azt mondta: „Nem gondolkoztam a válaszon, eszembe sem jutott, hogy valami rossz fog történni. Megkérdezte, és nem mondhattam nemet. Nem bátorságnak tartom, hanem annak, hogy amit mondtam, igaz, mert egyszerűen ez vagyok. Mi mást mondhattam volna?”

Más hasonló példák is vannak, azért, mert van egy ellenségünk, aki örülteket indít örültségek elkövetésére. Azt hiszem, hogy több ehhez hasonló eset is fel van jegyezve. Nem próbálok érzélgősködni, nagyobb eséllyel halunk meg autóbalesetben, mint hogy lelőjenek minket a hitünkért, úgy hiszem. Sok betegség van, amely már fiatalon elvihet minket, sokkal inkább, mint hogy a hitünkért kivégezzenek, és ezeknél is valószínűbb, hogy felnövünk, és lehet, hogy nem is fogunk meghalni egyáltalán, mert hiszem, hogy az Úr nagyon hamar eljön.

Testvérünk, Stephen Kaung, akiről sokan hallottatok, és néhányan ismeritek is, százhat éves. Nemrégiben mondta nekem és másoknak, hogy nem kész a halálra, nem számít rá, hogy meghaljon. Azt mondta, nem hiszi, hogy a keresztényeknek készeknek kellene lenniük arra, hogy meghaljanak. Azt mondja, hiszi, hogy a keresztényeknek arra kell készen állniuk, hogy találkozzanak az Úrral a levegőben. Ámen!

Nem érzélgős próbálok lenni, de az Ige itt azt mondja, hogy hűségeseknek kell lennünk mindhalálig. Hadd mutassak rá, hogy ha hűségesek vagyunk a halálig, akkor hűségesek leszünk akkor is, ha az Úr azelőtt visszatérne, hogy meghalnánk. De ez olyan dolog, amit rendeznünk kell. Tudjátok, nincs okunk félni, Ő halott volt, és mindörökké él, Ő az élet Ura, és azt mondja nekünk: „Ne féljete a haláltól, Én legyőztem a halált. Ne féljete!” Ne féljete a járványtól! Legyetek érzékenyek, legyetek engedelmesek Neki abban, amit adott nektek, hogy tegyétek. Ne legyetek balgák, bármit is jelentsen ez.

De ne féljete! Nem a félelem Szellemét kaptátok, hanem a szeretet Szellemét, a bizalom, a józan gondolkodás, a szeretet Szellemét. Nem szabad félnünk! Bármi is következzen, Ő több mint elég a mi számunkra. Ő az, Aki Hűséges, Aki hű volt mindhalálig, és az Ő hite megtart minket mindenben keresztül, ami csak következik. De rendezzük a kérdést a mi oldalunkon az egyenletben! Ne játsszunk a hitünkkel, ne legyünk könnyelműek a hitünkkel, hanem legyünk hűségesek.

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

Titokzatos ajándék ez, de olyan ígéret, amely a miénk lehet. Tegye az Úr világossá a számunkra! Ámen.